Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δέκατο πενταμελές τμήμα)

της 29ης Ιανουαρίου 2025*

«Προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα – Άρθρο 65, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΕ) 2016/679 – Δεσμευτική απόφαση με την οποία δίνεται εντολή σε επικεφαλής εποπτική αρχή να διευρύνει το πεδίο της έρευνας και να καταρτίσει σχέδιο συμπληρωματικής απόφασης – Αρμοδιότητα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Προστασίας Δεδομένων»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-70/23, T-84/23 και T-111/23,

Data Protection Commission, με έδρα το Δουβλίνο (Ιρλανδία), εκπροσωπούμενη από τον D. Young, τις A. Bateman, R. Minch, M. Delargy, K. Donnelly, solicitors, τον B. Kennelly, SC, τον D. Fennelly και τις E. Synnott και R. Costello, barristers,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Προστασίας Δεδομένων, εκπροσωπούμενου από τις I. Vereecken, C. Foglia και M. Gufflet, επικουρούμενες από τους G. Ryelandt, E. de Lophem και P. Vernet, δικηγόρους,

καθού,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους O. Porchia, πρόεδρο, M. Jaeger, L. Madise (εισηγητή), P. Nihoul και S. Verschuur, δικαστές,

γραμματέας: M. Zwozdziak-Carbonne, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 16ης Απριλίου 2024,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση [1]

1 Με τις προσφυγές που άσκησε δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα Data Protection Commission, ιρλανδική εποπτική αρχή για την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, ζητεί τη μερική ακύρωση των δεσμευτικών αποφάσεων 3/2022, 4/2022 και 5/2022, της 5ης Δεκεμβρίου 2022, του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Προστασίας Δεδομένων (στο εξής: ΕΣΠΔ), σχετικά με τις διαφορές που ανέκυψαν μεταξύ των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών λόγω των σχεδίων απόφασης της προσφεύγουσας που αφορούσαν, αντιστοίχως, το κοινωνικό δίκτυο Facebook, το κοινωνικό δίκτυο Instagram και την υπηρεσία ανταλλαγής μηνυμάτων WhatsApp, στο μέτρο που οι ως άνω δεσμευτικές αποφάσεις υποχρεώνουν την προσφεύγουσα να διεξαγάγει νέες έρευνες σχετικά με τις επεξεργασίες δεδομένων που συνδέονται με τη χρήση των εν λόγω εφαρμογών και να καταρτίσει σχέδια συμπληρωματικών αποφάσεων επί τη βάσει αυτή.

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

[*παραλειπόμενα*]

6 Κατόπιν επικοινωνίας με τις λοιπές ενδιαφερόμενες εποπτικές αρχές, η προσφεύγουσα διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε συναίνεση ως προς τις ενστάσεις που διατυπώθηκαν σε σχέση με τα δικά της σχέδια απόφασης και προσέφυγε στο ΕΣΠΔ στο πλαίσιο του μηχανισμού συνεκτικότητας που θεσπίστηκε με τον κανονισμό 2016/679, σύμφωνα με το άρθρο του 60, παράγραφος 4.

7 Κατόπιν της εξέτασης των τριών φακέλων, το ΕΣΠΔ εξέδωσε τις δεσμευτικές αποφάσεις 3/2022, 4/2022 και 5/2022 στις 5 Δεκεμβρίου 2022, βάσει του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 2016/679. Με τις τρεις αυτές αποφάσεις, το ΕΣΠΔ εκτίμησε κατ' αρχάς ότι οι περισσότερες από τις ενστάσεις που διατυπώθηκαν σε σχέση με τα σχέδια απόφασης της προσφεύγουσας ήταν σχετικές και αιτιολογημένες, κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 24, του κανονισμού 2016/679, και ότι μπορούσε να λάβει θέση επί των ζητημάτων που έθεταν. Στο πλαίσιο αυτό, το ΕΣΠΔ ενέκρινε επί της ουσίας ορισμένες από τις εν λόγω ενστάσεις, τις οποίες έκρινε συναφείς και αιτιολογημένες.

[*παραλειπόμενα*]

Αιτήματα των διαδίκων

15 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– στην υπόθεση T-70/23, να ακυρώσει τη δεύτερη περίοδο των σημείων 198 και 487 της δεσμευτικής απόφασης 3/2022 του ΕΣΠΔ,

– στην υπόθεση T-84/23, να ακυρώσει τη δεύτερη περίοδο των σημείων 203 και 454 της δεσμευτικής απόφασης 4/2022 του ΕΣΠΔ,

– στην υπόθεση T-111/23, να ακυρώσει τα σημεία 222 και 326.8 της δεσμευτικής απόφασης 5/2022 του ΕΣΠΔ,

[1] Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις της παρούσας αποφάσεως των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

– και στις τρεις υποθέσεις, να καταδικάσει το ΕΣΠΔ στα δικαστικά έξοδα στα οποία η ίδια υποβλήθηκε.

16 Το ΕΣΠΔ, και στις τρεις υποθέσεις, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει τις προσφυγές,

– επικουρικώς, να περιορίσει την ακύρωση των προσβαλλομένων αποφάσεων στα κρίσιμα μέρη τους,

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

17 Η προσφεύγουσα προβάλλει και στις τρεις υποθέσεις έναν μόνο λόγο ακυρώσεως, με τον οποίο υποστηρίζει ότι το ΕΣΠΔ υπερέβη την αρμοδιότητα που του απονέμει το άρθρο 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2016/679, καθόσον την υποχρέωσε, με καθεμιά από τις επίμαχες δεσμευτικές αποφάσεις, αφενός, να διεξαγάγει νέα έρευνα σχετικά με ζητήματα που δεν είχαν ακόμη εξεταστεί και, αφετέρου, να υποβάλει σχέδιο συμπληρωματικής απόφασης, σύμφωνα με το άρθρο 60, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού, βάσει των αποτελεσμάτων της νέας έρευνας.

[*παραλειπόμενα*]

Επί του μόνου λόγου ακυρώσεως, που αφορά αναρμοδιότητα του ΕΣΠΔ να θεσπίσει τις προσβαλλόμενες διατάξεις

[*παραλειπόμενα*]

29 Κατόπιν της διευκρίνισης αυτής, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, κατ’ αρχήν, προκειμένου να ερμηνευθεί διάταξη του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (πρβλ. απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2018, Mensing, C-264/17, EU:C:2018:968, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Εν προκειμένω, ορισμένα επιχειρήματα της προσφεύγουσας απορρέουν από εκτιμήσεις ή αρχές που βαίνουν πέραν του ίδιου του κανονισμού 2016/679. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο θα αποφανθεί επί του περιεχομένου της αρμοδιότητας του ΕΣΠΔ δυνάμει του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2016/679 εξετάζοντας, εφόσον είναι αναγκαίο, κατ’ αρχάς τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο γραμματικής, συστηματικής, τελολογικής και ιστορικής ανάλυσης του εν λόγω κανονισμού και, στη συνέχεια, τα επιχειρήματα που αφορούν τους όρους απονομής αρμοδιότητας σε όργανο της Ένωσης, τα χαρακτηριστικά του δικαστικού ελέγχου που διενεργείται σε εθνικό επίπεδο και την ανεξαρτησία των εποπτικών αρχών που είναι επιφορτισμένες με την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

Επί των επιχειρημάτων σχετικά με την έκταση της αρμοδιότητας του ΕΣΠΔ βάσει του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 2016/679, τα οποία προβάλλονται στο πλαίσιο γραμματικής, συστηματικής, τελολογικής και ιστορικής ανάλυσης του εν λόγω κανονισμού

30 Η προσφεύγουσα στηρίζεται στο γράμμα του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α', του άρθρου 65, παράγραφος 6, και του άρθρου 4, σημείο 24, του κανονισμού 2016/679 για να υποστηρίξει ότι το ΕΣΠΔ δεν έχει την αρμοδιότητα να υποχρεώσει επικεφαλής εποπτική αρχή, με δεσμευτική απόφαση εκδοθείσα δυνάμει της πρώτης από τις διατάξεις αυτές, να διευρύνει την έρευνά της και να υποβάλει νέο σχέδιο απόφασης προκειμένου να συναγάγει τα συμπεράσματα της συμπληρωματικής αυτής έρευνας. Συναφώς, επικαλείται επίσης τις αιτιολογικές σκέψεις 126 και 136 του κανονισμού.

31 Το άρθρο 65, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 2016/679 ορίζει τα εξής:

«Προκειμένου να διασφαλίζεται η ορθή και συνεκτική εφαρμογή του παρόντος κανονισμού σε μεμονωμένες περιπτώσεις, το [ΕΣΠΔ] εκδίδει δεσμευτική απόφαση στις ακόλουθες περιπτώσεις: […] όταν […] η ενδιαφερόμενη εποπτική αρχή έχει διατυπώσει σχετική και αιτιολογημένη ένσταση ως προς σχέδιο απόφασης της επικεφαλής αρχής και η επικεφαλής αρχή δεν έχει ακολουθήσει την ένσταση ή έχει απορρίψει την εν λόγω ένσταση ως μη σχετική ή αιτιολογημένη. Η δεσμευτική απόφαση αφορά όλα τα θέματα που αποτελούν το αντικείμενο της σχετικής και αιτιολογημένης ένστασης, ιδίως όταν υπάρχει παράβαση του παρόντος κανονισμού.»

32 Το άρθρο 4, σημείο 24, του κανονισμού 2016/679 ορίζει τη σχετική και αιτιολογημένη ένσταση ως εξής:

«[Ε]νσταση σε ένα σχέδιο απόφασης ως προς την ύπαρξη παράβασης του παρόντος κανονισμού, ή ως προς τη συμφωνία με τον παρόντα κανονισμό της προβλεπόμενης ενέργειας σε σχέση με τον υπεύθυνο επεξεργασίας ή τον εκτελούντα την επεξεργασία, η οποία καταδεικνύει σαφώς τη σημασία των κινδύνων που εγκυμονεί το σχέδιο απόφασης όσον αφορά τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις ελευθερίες των υποκειμένων των δεδομένων και, κατά περίπτωση, την ελεύθερη κυκλοφορία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα εντός της Ένωσης.»

33 Το άρθρο 65, παράγραφος 6, του κανονισμού 2016/679 ορίζει, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Η επικεφαλής εποπτική αρχή ή, ανάλογα με την περίπτωση, η εποπτική αρχή στην οποία υποβλήθηκε η καταγγελία λαμβάνει την τελική της απόφαση επί τη βάσει της απόφασης που αναφέρεται στην παράγραφο 1 του παρόντος άρθρου, χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση και το αργότερο ένα μήνα αφού το [ΕΣΠΔ] έχει κοινοποιήσει την απόφασή του. […] Η τελική απόφαση των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών λαμβάνεται σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 60 παράγραφοι 7, 8 και 9. Η τελική απόφαση παραπέμπει στην απόφαση που αναφέρεται στην παράγραφο 1 του παρόντος άρθρου και διευκρινίζει ότι η απόφαση που αναφέρεται στην εν λόγω παράγραφο θα δημοσιευθεί στον ιστότοπο του [ΕΣΠΔ] σύμφωνα με την παράγραφο 5 του παρόντος άρθρου. Στην τελική απόφαση επισυνάπτεται η απόφαση που αναφέρεται στην παράγραφο 1 του παρόντος άρθρου.»

34 Κατά την προσφεύγουσα, οι τρεις διατάξεις που μνημονεύονται στις σκέψεις 31 έως 33 ανωτέρω περιορίζουν το περιεχόμενο δεσμευτικής απόφασης του ΕΣΠΔ, εκδοθείσας βάσει του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 2016/679, στο πεδίο των αναλύσεων που πραγματοποιούνται στο σχέδιο απόφασης της επικεφαλής εποπτικής αρχής που κοινοποιήθηκε στις άλλες εποπτικές αρχές οι οποίες εμπλέκονται στην επίμαχη υπόθεση. Συγκεκριμένα, μια

τέτοια δεσμευτική απόφαση δεν μπορεί παρά να αποτελεί συνέχεια σχετικής και αιτιολογημένης ένστασης, η οποία πρέπει να αφορά το περιεχόμενο του σχεδίου απόφασης και όχι όσα δεν περιλαμβάνονται σε αυτό. Το έννομο αποτέλεσμα της δεσμευτικής απόφασης περιορίζεται στις τροποποιήσεις τις οποίες, κατά το άρθρο 65, παράγραφος 6, του ίδιου κανονισμού, η αρμόδια εποπτική αρχή πρέπει να επιφέρει, εντός ενός μηνός από την κοινοποίησή της, στην τελική απόφαση σε σχέση με το σχέδιο απόφασης. Επομένως, η δεσμευτική απόφαση μπορεί να αφορά μόνον την ορθή ερμηνεία του κανονισμού 2016/679 σε σχέση με όσα διαλαμβάνονται στο σχέδιο απόφασης της επικεφαλής εποπτικής αρχής, οι δε επίμαχες διατάξεις δεν παρέχουν καμία εξουσία στο ΕΣΠΔ να δώσει στην ως άνω αρχή οδηγίες σχετικά με άλλο θέμα, προκειμένου, για παράδειγμα, να την υποχρεώσει να διενεργήσει έρευνα ή να υποβάλλει νέο σχέδιο απόφασης.

35 Εντούτοις, η ερμηνεία αυτή είναι περιοριστική υπό το πρίσμα του γράμματος των διατάξεων που παρατίθενται στις παραγράφους 31 έως 33 ανωτέρω. Συγκεκριμένα, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 4, σημείο 24, του κανονισμού 2016/679 περιλαμβάνει στην έννοια της «σχετικής και αιτιολογημένης ένστασης» μια «ένσταση σε ένα σχέδιο απόφασης ως προς την ύπαρξη παράβασης του παρόντος κανονισμού […] η οποία καταδεικνύει σαφώς τη σημασία των κινδύνων που εγκυμονεί το σχέδιο απόφασης όσον αφορά τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις ελευθερίες των υποκειμένων των δεδομένων». Πλην όμως, μολονότι το άρθρο 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2016/679 προβλέπει ότι δεσμευτική απόφαση που εκδίδεται στο πλαίσιο αυτό «αφορά όλα τα θέματα που αποτελούν το αντικείμενο της σχετικής και αιτιολογημένης ένστασης», μια τέτοια ένσταση δύναται αναμφισβήτητα να αφορά την έλλειψη ή την ανεπάρκεια ανάλυσης, στο εν λόγω σχέδιο απόφασης της επικεφαλής εποπτικής αρχής, μιας πτυχής του φακέλου, λόγω της οποίας δεν μπορεί να διαπιστωθεί εάν υπάρχει ή όχι παράβαση του κανονισμού ως προς την ως άνω πτυχή. Ο όρος «ένσταση σε ένα σχέδιο απόφασης» δεν περιορίζεται, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, στις ενστάσεις που αφορούν εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στο σχέδιο απόφασης. Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι η δεσμευτική απόφαση του ΕΣΠΔ πρέπει να καλύπτει όλα τα ζητήματα για τα οποία έχουν υποβληθεί σχετικές και αιτιολογημένες ενστάσεις, ουδόλως απαγορεύεται, όταν το ΕΣΠΔ εγκρίνει σχετική και αιτιολογημένη ένσταση που αφορά έλλειψη ή ανεπάρκεια τέτοιας φύσεως, η εν λόγω απόφαση να περιλαμβάνει εντολή προς την επικεφαλής εποπτική αρχή να αποκαταστήσει την εν λόγω έλλειψη ανάλυσης και, εφόσον τούτο είναι αναγκαίο βάσει του φακέλου που έχει στην κατοχή του το ΕΣΠΔ, να εμβαθύνει ή να διευρύνει προς τον σκοπό αυτόν την έρευνα που είχε πραγματοποιηθεί μέχρι τότε. Πράγματι, εάν προκύπτει ότι ο φάκελος δεν επαρκεί για την ολοκληρωμένη διενέργεια της απαιτούμενης ανάλυσης, τούτο θα πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα να μπορεί το ΕΣΠΔ να υποχρεώσει την επικεφαλής εποπτική αρχή να διεξαγάγει συμπληρωματική έρευνα.

36 Διαπιστώνεται επίσης ότι το γράμμα των τριών διατάξεων που παρατίθενται στις σκέψεις 31 έως 33 ανωτέρω, εξεταζόμενων από κοινού, δεν περιορίζει την εμβέλεια δεσμευτικής απόφασης μόνο στις άμεσες τροποποιήσεις που πρέπει να επέλθουν στο σχέδιο απόφασης που υπέβαλε η επικεφαλής εποπτική αρχή για την έκδοση τελικής απόφασης υπό τους όρους που καθορίζονται στο άρθρο 65, παράγραφος 6, του κανονισμού 2016/679, δηλαδή μόνο στις τροποποιήσεις που αφορούν το περιεχόμενο του σχεδίου απόφασης και όχι όσα δεν περιλαμβάνονται σε αυτήν. Συναφώς, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η τελευταία αυτή διάταξη αποσκοπεί απλώς στον σαφέστερο καθορισμό των λεπτομερών όρων λήψης της τελικής απόφασης όταν η εν λόγω απόφαση μπορεί να έπεται αμέσως δεσμευτικής απόφασης του ΕΣΠΔ, ιδίως όταν δεν υπάρχει ανάγκη επανάληψης της έρευνας ή διεύρυνσης ή εμβάθυνσης της ανάλυσης ορισμένων πτυχών του φακέλου. Μάλιστα, η ως άνω διάταξη δεν συνιστά διάταξη που αφορά το πιθανό περιεχόμενο δεσμευτικής απόφασης, καθοριζόμενο από τη νομική βάση δυνάμει της οποίας εκδίδεται η απόφαση αυτή, εν προκειμένω το άρθρο 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2016/679, το οποίο πρέπει να ερμηνεύεται σε συνδυασμό με το άρθρο 4, σημείο

24, του κανονισμού όσον αφορά τον ορισμό της έννοιας της «σχετικής και αιτιολογημένης ένστασης». Επ' αυτού, υπογραμμίζεται ότι το άρθρο 65, παράγραφος 1, του κανονισμού 2016/679 προβλέπει διάφορα είδη δεσμευτικών αποφάσεων του ΕΣΠΔ οι οποίες δεν συνεπάγονται κατ' ανάγκην τη συνακόλουθη και άμεση έκδοση τελικής απόφασης μιας εποπτικής αρχής.

[*παραλειπόμενα*]

38 Η γραμματική ανάλυση, στις σκέψεις 35 και 36 ανωτέρω, των τριών διατάξεων που παρατίθενται στις σκέψεις 31 έως 33 δεν αναιρείται, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, από το γράμμα των αιτιολογικών σκέψεων 126 και 136 του κανονισμού 2016/679. Συγκεκριμένα, στην πρώτη από τις αιτιολογικές αυτές σκέψεις, ο νομοθέτης, επισημαίνοντας ότι «[η] απόφαση θα πρέπει να συμφωνείται από κοινού από την επικεφαλής εποπτική αρχή και τις ενδιαφερόμενες εποπτικές αρχές», ουδόλως εξαιρεί το ζήτημα του πεδίου ανάλυσης που πρέπει να καλύπτει μια τέτοια απόφαση, σε συγκεκριμένη περίπτωση, από την εκτίμηση των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών, πέραν της επικεφαλής εποπτικής αρχής, το αντίθετο μάλιστα, αφού η «απόφαση» διαμορφώνεται όχι μόνον από τις εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται σε αυτήν, αλλά και από το πεδίο των πτυχών που καλύπτει. Κατά συνέπεια, εάν δεν υπάρχει συναίνεση ως προς το σημείο αυτό μεταξύ των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών και το σχετικό ζήτημα παραπέμπεται στο ΕΣΠΔ, το γράμμα της εν λόγω αιτιολογικής σκέψης δεν αποκλείει τη δυνατότητα του ΕΣΠΔ να επιβάλει τη διεύρυνση της ανάλυσης και, εφόσον απαιτείται, της έρευνας. Ομοίως, στην αιτιολογική σκέψη 136 του κανονισμού 2016/679 αναφέρεται ότι το ΕΣΠΔ «θα πρέπει να εκδίδει […] νομικά δεσμευτικές αποφάσεις σε σαφώς καθορισμένες περιπτώσεις όπου υπάρχουν αντικρουόμενες απόψεις μεταξύ εποπτικών αρχών, ιδίως στο πλαίσιο του μηχανισμού συνεργασίας μεταξύ της επικεφαλής εποπτικής αρχής και των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών επί της ουσίας της υποθέσεως, ιδίως για το εάν υπάρχει παράβαση του παρόντος κανονισμού». Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το πεδίο της έρευνας δεν άπτεται μιας διαδικαστικής πτυχής, αλλά της ουσίας του φακέλου, διότι καθορίζει την έκταση όσων πρέπει να εξεταστούν προκειμένου να εκτιμηθεί εάν η επίμαχη ή οι επίμαχες επεξεργασίες δεδομένων είναι σύμφωνες με τον κανονισμό 2016/679.

39 Ως προς το εν λόγω ζήτημα, μπορεί ήδη να απορριφθεί ένα άλλο επιχείρημα της προσφεύγουσας, κατά το οποίο η ερμηνεία της έννοιας της «σχετικής και αιτιολογημένης ένστασης», η οποία έγινε δεκτή στη σκέψη 35 ανωτέρω, παρέχει στο ΕΣΠΔ τη δυνατότητα να απευθύνει στην επικεφαλής εποπτική αρχή εντολές σχετικά με το σύνολο των εξουσιών που διαθέτει η εν λόγω αρχή μόνον υπό την προϋπόθεση ότι το ζήτημα που εγείρει η ενδιαφερόμενη εποπτική αρχή χαρακτηρίζεται ως συναφής και αιτιολογημένη ένσταση κατά την ως άνω έννοια. Όπως μνημονεύεται στο άρθρο 4, σημείο 24, του κανονισμού 2016/679, η σχετική και αιτιολογημένη ένσταση κατά σχεδίου απόφασης της επικεφαλής εποπτικής αρχής μπορεί να αφορά μόνον ζήτημα σχετικά με το κατά πόσον τηρείται ο εν λόγω κανονισμός ή κατά πόσον τα ίδια τα σχεδιαζόμενα διορθωτικά μέτρα έναντι του υπευθύνου επεξεργασίας ή του εκτελούντος την επεξεργασία είναι σύμφωνα με τον κανονισμό. Επομένως, μια τέτοια ένσταση μπορεί να αφορά μόνον την ουσία της υπόθεσης και τις τελικές εξουσίες λήψης αποφάσεων της επικεφαλής εποπτικής αρχής, οι οποίες προβλέπονται ιδίως στο άρθρο 58, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού και αφορούν ομοίως την ουσία της υπόθεσης. Κατά συνέπεια, μια τέτοια ένσταση δεν μπορεί να αφορά τη διεξαγωγή της έρευνας αυτής καθεαυτήν (σε αντίθεση προς το πεδίο της έρευνας), η οποία θεμελιώνεται στις εξουσίες έρευνας των εποπτικών αρχών που μνημονεύονται στο άρθρο 58, παράγραφος 1, του κανονισμού 2016/679.

40 Επομένως, η γραμματική ανάλυση του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2016/679, η οποία πραγματοποιείται λαμβανομένου υπόψη του γράμματος του άρθρου 4, σημείο 24, του άρθρου 65, παράγραφος 6, και των αιτιολογικών σκέψεων 126 και 136 του ίδιου κανονισμού, συνηγορεί υπέρ της αρμοδιότητας του ΕΣΠΔ να θεσπίζει διατάξεις όπως οι προσβαλλόμενες, βάσει των οποίων δόθηκε εντολή στην προσφεύγουσα να διεξαγάγει νέα έρευνα σχετικά με ορισμένες πτυχές των επίμαχων φακέλων και να εκδώσει στη συνέχεια βάσει αυτού νέα σχέδια αποφάσεων. Πρέπει να εξεταστεί εάν τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της δικής της συστηματικής και τελολογικής ερμηνείας του κανονισμού 2016/679 είναι ικανά να αντικρούσουν τα αποτελέσματα της ως άνω πρώτης ανάλυσης.

[*παραλειπόμενα*]

43 Συναφώς, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η διαδικασία συνεργασίας μεταξύ των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών, η οποία περιγράφεται στο άρθρο 60 του κανονισμού 2016/679 και μπορεί να περιλαμβάνει την προβλεπόμενη στην παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου ενεργοποίηση του μηχανισμού συνεκτικότητας τον οποίο διασφαλίζει το ΕΣΠΔ, δεν αποτελεί διαδικασία «μονόδρομο» στην οποία τα στάδια ακολουθούν πάντοτε το ένα το άλλο κατά τη σειρά των διατάξεων που τα προβλέπουν, χωρίς τη δυνατότητα επιστροφής σε προηγούμενο στάδιο ή προσωρινής παραμονής στο ίδιο στάδιο. Επομένως, για παράδειγμα, εκκινώντας από την περίπτωση που προβάλλει η προσφεύγουσα, η οποία προβλέπεται στην παράγραφο 5, όπου η επικεφαλής εποπτική αρχή είχε την πρόθεση να ακολουθήσει και η ίδια τις ενστάσεις άλλων ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών σε σχέση με το υποβληθέν δυνάμει της παραγράφου 3 σχέδιο απόφασης και όπου υπέβαλε στις εν λόγω αρχές αναθεωρημένο σχέδιο απόφασης, η διαδικασία μπορεί να εξελιχθεί με διάφορους τρόπους. Εάν δεν υπάρχουν ενστάσεις εκ μέρους των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών στο αναθεωρημένο σχέδιο, η τελική απόφαση ή οι τελικές αποφάσεις λαμβάνονται στη συνέχεια απευθείας σύμφωνα με τις παραγράφους 6 έως 9. Σε αντίθετη περίπτωση, δηλαδή όταν υπάρχουν ενστάσεις στο αναθεωρημένο σχέδιο, εάν η επικεφαλής εποπτική αρχή τις δεχθεί εν όλω ή εν μέρει, το στάδιο που προβλέπεται στην παράγραφο 5 επαναλαμβάνεται και η επικεφαλής εποπτική αρχή πρέπει να υποβάλει νέο αναθεωρημένο σχέδιο το οποίο θα λαμβάνει υπόψη τις ενστάσεις που έχει αποδεχθεί. Εάν η επικεφαλής εποπτική αρχή δεν αποδεχθεί εν όλω ή εν μέρει τις ενστάσεις στο αναθεωρημένο σχέδιο, πρέπει, σύμφωνα με την παράγραφο 4, να ενεργοποιήσει τον μηχανισμό συνεκτικότητας, υποβάλλοντας το ζήτημα στο ΕΣΠΔ βάσει του πιο ολοκληρωμένου αναθεωρημένου σχεδίου απόφασης.

44 Το ΕΣΠΔ επικαλείται στο υπόμνημα αντικρούσεως ένα ακόμη παράδειγμα που καταδεικνύει ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 60 του κανονισμού 2016/679 διαδικασία συνεργασίας μεταξύ των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών δεν είναι κατ’ ανάγκην «μονόδρομος». Η επικεφαλής εποπτική αρχή, κατόπιν ενστάσεων άλλων ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών σε σχέση με το σχέδιο απόφασής της που υποβλήθηκε δυνάμει της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, μπορεί να κρίνει ότι, αντί να υποβάλει εξαρχής αναθεωρημένο σχέδιο απόφασης ή να ενεργοποιήσει τον μηχανισμό συνεκτικότητας, πρέπει να επανέλθει στην εξέταση του επίμαχου ζητήματος και να την εμβαθύνει προτού υποβάλει εκ νέου σχέδιο απόφασης δυνάμει της ίδιας παραγράφου 3. Το ΕΣΠΔ επισημαίνει ότι η γαλλική εποπτική αρχή ενήργησε κατ’ αυτόν τον τρόπο σε μια υπόθεση.

45 Ομοίως, σε περίπτωση παρέμβασης του ΕΣΠΔ δυνάμει της παραγράφου 4 του ίδιου άρθρου και έκδοσης δεσμευτικής απόφασης, είναι πιθανά πλείονα ενδεχόμενα. Εάν όλες οι κρίσιμες πτυχές της υπόθεσης έχουν ληφθεί επαρκώς υπόψη στο σχέδιο απόφασης της επικεφαλής εποπτικής αρχής, η αρχή αυτή ή, κατά περίπτωση, η εποπτική αρχή στην οποία υποβλήθηκε η καταγγελία

μπορούν να εκδώσουν, σύμφωνα με τις παραγράφους 6 έως 9 του ίδιου άρθρου, τελική απόφαση ή αποφάσεις που περατώνουν την υπόθεση, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη τη δεσμευτική απόφαση του ΕΣΠΔ. Εάν, αντιθέτως, στη δεσμευτική απόφαση του ΕΣΠΔ εκτιμηθεί, κατόπιν συναφών ενστάσεων, ότι το σχέδιο απόφασης της επικεφαλής εποπτικής αρχής δεν εξετάζει, ή δεν εξετάζει επαρκώς, όλες τις κρίσιμες πτυχές της υπόθεσης και, κατά περίπτωση, ότι είναι αναγκαία ως εκ τούτου η επανέναρξη της έρευνας, η επικεφαλής εποπτική αρχή ή η εποπτική αρχή στην οποία έχει υποβληθεί η καταγγελία, σύμφωνα με τις προαναφερθείσες διατάξεις, μπορεί πιθανώς να εκδώσει μία ή περισσότερες εν μέρει οριστικές αποφάσεις, αλλά η επικεφαλής εποπτική αρχή πρέπει εκ παραλλήλου να ολοκληρώσει την ανάλυσή της, αφού διεξαγάγει ενδεχομένως νέα έρευνα, προκειμένου να υποβάλει, σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, σχέδιο συμπληρωματικής απόφασης στις άλλες ενδιαφερόμενες εποπτικές αρχές.

46 Η προσφεύγουσα, στο πλαίσιο συστηματικής ερμηνείας, προβάλλει δεύτερο επιχείρημα, βάσει του οποίου το άρθρο 57, παράγραφος 1, στοιχείο στ′, του κανονισμού 2016/679, που ορίζει ότι η εποπτική αρχή χειρίζεται τις καταγγελίες και ερευνά, στο μέτρο που ενδείκνυται, το αντικείμενο τους, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψης 141 του ίδιου κανονισμού, καταδεικνύει ότι το πεδίο της έρευνας που πρέπει να διεξαχθεί κατόπιν καταγγελίας εμπίπτει στην εκτίμηση των εθνικών εποπτικών αρχών, υπό την μόνη επιφύλαξη τυχόν εθνικού δικαστικού ελέγχου.

47 Η αιτιολογική σκέψη 141 του κανονισμού 2016/679 αναφέρει, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Κάθε υποκείμενο των δεδομένων θα πρέπει να έχει το δικαίωμα να υποβάλει καταγγελία σε μία μόνη εποπτική αρχή, ιδίως στο κράτος μέλος της συνήθους διαμονής του, και το δικαίωμα πραγματικής δικαστικής προσφυγής […] εφόσον θεωρεί ότι παραβιάζονται τα δικαιώματά του βάσει του παρόντος κανονισμού ή όταν η εποπτική αρχή δεν δίνει συνέχεια σε μια καταγγελία, απορρίπτει εν όλω ή εν μέρει ή κρίνει απαράδεκτη μια καταγγελία ή δεν ενεργεί ενώ οφείλει να ενεργήσει για να προστατεύσει τα δικαιώματα του υποκειμένου των δεδομένων. Η διερεύνηση κατόπιν καταγγελίας θα πρέπει να διενεργείται, με την επιφύλαξη δικαστικού ελέγχου, στον βαθμό που ενδείκνυται για τη συγκεκριμένη περίπτωση. […]»

48 Ωστόσο, το άρθρο 57, παράγραφος 1, στοιχείο στ′, του κανονισμού 2016/679 και οι εκτιμήσεις που επικαλείται η προσφεύγουσα δεν έχουν ως αποτέλεσμα να εξαιρεθεί το ζήτημα του κατάλληλου χαρακτήρα του πεδίου της έρευνας από τον μηχανισμό συνεργασίας μεταξύ των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών και τον μηχανισμό ελέγχου της συνεκτικότητας από το ΕΣΠΔ.

49 Πράγματι, το άρθρο 57 του κανονισμού 2016/679, το οποίο αφορά το σύνολο των καθηκόντων των εποπτικών αρχών, προβλέπει ως πρώτο καθήκον, στην παράγραφο 1, στοιχείο α′, την παρακολούθηση και επιβολή της εφαρμογής του κανονισμού. Συνεπώς, αντιθέτως προς όσα υποστήριξε κατ’ ουσίαν η προσφεύγουσα κατά την επ’ ακροατηρίου συζήτηση, η ανάλυση των όρων υπό τους οποίους πραγματοποιείται η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και της συμβατότητάς της προς τον εν λόγω κανονισμό δεν πρέπει να περιορίζεται στα ζητήματα που εγείρει η καταγγελία ενός καταγγέλλοντος.

50 Κατά κύριο λόγο, η πλήρης διασφάλιση των καθηκόντων που προβλέπονται στο άρθρο 57, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και στ′, του κανονισμού 2016/679, σχετικά με τη διασφάλιση της τήρησης του κανονισμού αυτού και την εξέταση, στο μέτρο που ενδείκνυται, των καταγγελιών προϋποθέτει την επιλογή του κατάλληλου πεδίου ανάλυσης του φακέλου τόσο σε σχέση με την καταγγελία στην οποία βασίζεται, όσο και σε σχέση με τα λοιπά στοιχεία που μπορούν να τη συμπληρώσουν. Η ανάλυση αυτή πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα, δεδομένου ότι η επίμαχη

επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα έχει διασυνοριακό χαρακτήρα, την έκδοση αποφάσεων που αποτελούν αντικείμενο της διαδικασίας συνεργασίας που προβλέπεται στο άρθρο 60 του ως άνω κανονισμού. Στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας, το κριτήριο που πρέπει να πληρούται προκειμένου ένα ζήτημα να μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο δεσμευτικής απόφασης του ΕΣΠΔ, εκδοθείσας βάσει του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2016/679, είναι να έχει οδηγήσει το εν λόγω ζήτημα σε υποβολή σχετικής και αιτιολογημένης ένστασης, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 4, σημείο 24, του ίδιου κανονισμού. Πλην όμως, η σχετική και αιτιολογημένη ένσταση, κατά τον ορισμό της, αφορά πτυχές των οποίων η ανάλυση εμπίπτει σαφώς στο πλαίσιο των δύο προαναφερθέντων καθηκόντων. Ως εκ τούτου, το γεγονός ότι μια σχετική και αιτιολογημένη ένσταση αφορά το πεδίο της ανάλυσης και, ενδεχομένως, το πεδίο της έρευνας και ότι το ΕΣΠΔ δίνει συνέχεια σε αυτήν ουδόλως υπονομεύει τα εν λόγω καθήκοντα. Εξάλλου, το γεγονός ότι οι ενδιάμεσες αποφάσεις των εποπτικών αρχών που εκδίδονται κατόπιν καταγγελίας μπορούν να προσβληθούν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων ουδόλως σημαίνει ότι το σχέδιο απόφασης της επικεφαλής εποπτικής αρχής δεν μπορεί να υπόκειται, με τη σειρά του, στον έλεγχο του ΕΣΠΔ, εντός των ουσιαστικών ορίων του μηχανισμού συνεκτικότητας που θεσπίζεται με τον κανονισμό 2016/679.

51 Επομένως, τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο συστηματικής ερμηνείας δεν μπορούν να θεμελιώσουν την άποψή της σχετικά με την έλλειψη αρμοδιότητας του ΕΣΠΔ ως προς τη θέσπιση των προσβαλλόμενων διατάξεων.

52 Αντιθέτως, το γενικό πλαίσιο της υποχρέωσης συνεργασίας μεταξύ των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών, το οποίο κατοχυρώνεται στον κανονισμό 2016/679, επιβεβαιώνει τη σχετική αρμοδιότητα του ΕΣΠΔ. Συγκεκριμένα, το άρθρο 60, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι «[η] επικεφαλής εποπτική αρχή συνεργάζεται με τις άλλες ενδιαφερόμενες εποπτικές αρχές σύμφωνα με το παρόν άρθρο με σκοπό να επιτύχει συναίνεση». Το άρθρο 60, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού διευκρινίζει ότι «[η] επικεφαλής εποπτική αρχή ανακοινώνει χωρίς καθυστέρηση τις συναφείς πληροφορίες για το θέμα αυτό στις άλλες ενδιαφερόμενες εποπτικές αρχές» και ότι τους «[υ]ποβάλλει χωρίς καθυστέρηση σχέδιο απόφασης […] προς διατύπωση γνώμης και λαμβάνει δεόντως υπόψη τις απόψεις τους».

53 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η συνεργασία μεταξύ των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών αφορά, μεταξύ άλλων, την ανάλυση της υπόθεσης στο σύνολό της και την κατάρτιση της απόφασης και ότι η επικεφαλής εποπτική αρχή πρέπει να επιδιώκει τη συμφωνία των λοιπών ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών ως προς το εν λόγω ζήτημα. Καμία από τις προαναφερθείσες διατάξεις δεν επιτρέπει να εξαιρεθεί από την ως άνω υποχρέωση συνεργασίας το ζήτημα του πεδίου της ανάλυσης που πρέπει να πραγματοποιηθεί, ούτε, κατά περίπτωση, το ζήτημα του πεδίου της προκαταρκτικής έρευνας που πρέπει να διεξαχθεί. Στην απόφαση της 15ης Ιουνίου 2021, Facebook Ireland κ.λπ. (C-645/19, EU:C:2021:483, σκέψεις 63 και 64), το Δικαστήριο υπενθύμισε την αναγκαιότητα του διαλόγου και της καλόπιστης και αποτελεσματικής συνεργασίας μεταξύ των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών.

54 Όπως συνάγεται από τις σκέψεις 41 έως 53 της παρούσας απόφασης, η εξέταση του πλαισίου που προκύπτει από τις διατάξεις του κανονισμού 2016/679 επιβεβαιώνει την κατά τα ανωτέρω γραμματική ανάλυση.

55 Στο πλαίσιο τελολογικής ερμηνείας, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ’ αρχάς, ότι η αναγνώριση στο ΕΣΠΔ της εξουσίας να επιβάλλει σε επικεφαλής εποπτική αρχή την υποχρέωση να καταρτίσει σχέδιο συμπληρωματικής απόφασης και να διευρύνει εκ των προτέρων προς τούτο το πεδίο της έρευνάς της δεν συνάδει με τους σκοπούς του μηχανισμού «ενιαίου σημείου επαφής» τον οποίο

επιδίωκε ο νομοθέτης όταν εξέδωσε τον κανονισμό 2016/679. Κατά την προσφεύγουσα, η σύσταση ενιαίας εποπτικής αρχής για τους ενδιαφερομένους αποσκοπούσε ιδίως στην αποφυγή περιττών εξόδων και υπέρμετρων επιβαρύνσεων, όπως μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 129 του κανονισμού αυτού. Η επανέναρξη έρευνας λόγω απλής διαφωνίας μεταξύ εποπτικών αρχών θα παρέβλεπε τον εν λόγω σκοπό, καθόσον θα υποχρέωνε τους καταγγέλλοντες και τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις να αντιμετωπίσουν τα έξοδα και τις επιβαρύνσεις που συνδέονται με την επανεκκίνηση της έρευνας, ενώ το στάδιο αυτό θα έπρεπε να είχε περατωθεί.

56 Ωστόσο, χωρίς να είναι αναγκαίο να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί των προθέσεων του νομοθέτη, αρκεί η διαπίστωση ότι ένα ενιαίο σημείο επαφής ανταποκρίνεται σε σκοπό απλούστευσης της διαδικασίας ο οποίος δεν μπορεί να υπερισχύσει του βασικού σκοπού του κανονισμού 2016/679, που συνίσταται στην προάσπιση του θεμελιώδους δικαιώματος των φυσικών προσώπων στην προστασία των δεδομένων τους προσωπικού χαρακτήρα. Η πρώτη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού υπενθυμίζει συναφώς ότι το άρθρο 8, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και το άρθρο 16, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ ορίζουν ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που το αφορούν. Τυχόν διεύρυνση της έρευνας, την οποία ζητεί κατ' ανάγκην τουλάχιστον το ήμισυ των εποπτικών αρχών στο πλαίσιο του ΕΣΠΔ, δεν αποσκοπεί, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, στο να περιπλέξει το έργο του προσώπου που υπέβαλε καταγγελία ή του εμπλεκόμενου κατόπιν της εν λόγω καταγγελίας υπευθύνου επεξεργασίας, αλλά συνιστά μέτρο για την προάσπιση των αντίστοιχων δικαιωμάτων τους. Κατά τα λοιπά, η εκ μέρους της επικεφαλής εποπτικής αρχής έρευνα και η ανάλυση που καλύπτουν εκ προοιμίου όλες τις πτυχές που είναι αναγκαίες για την κατάρτιση πλήρους τελικής απόφασης σχετικά με την εκάστοτε επίμαχη περίπτωση καθιστούν δυνατό το να αποφευχθούν τα μειονεκτήματα που μνημονεύει η προσφεύγουσα.

57 Το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η επανέναρξη μιας έρευνας καθυστερεί την οριστική ρύθμιση των πτυχών των ζητημάτων που έχουν ήδη αναλυθεί και επιλυθεί πρέπει επίσης να απορριφθεί.

58 Πράγματι, όπως εξάλλου έπραξε εν προκειμένω η προσφεύγουσα, σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, η αρμόδια αρχή οφείλει αντιθέτως να εκδώσει τελική απόφαση επί των ουσιαστικών πτυχών των ζητημάτων που αναλύθηκαν και επιλύθηκαν μετά από δεσμευτική απόφαση του ΕΣΠΔ εντός της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 65, παράγραφος 6, του κανονισμού 2016/679. Τούτο δεν την εμποδίζει να διεξαγάγει συμπληρωματική έρευνα και να αναλύσει τις πτυχές της υπόθεσης που δεν έχουν ακόμη εξεταστεί.

59 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι η μη παρέμβαση του ΕΣΠΔ στον προσδιορισμό του πεδίου της ανάλυσης η οποία πρέπει να διενεργηθεί στο πλαίσιο μιας υπόθεσης, που συνιστά προκαταρκτικό ή διαδικαστικό ζήτημα, δεν εμποδίζει τη λειτουργία του μηχανισμού συνεργασίας μεταξύ εποπτικών αρχών.

60 Ωστόσο, ο μηχανισμός συνεργασίας αγγίζει τα απώτατα όριά του σε περίπτωση που δεν επιτυγχάνεται συναίνεση μεταξύ των εποπτικών αρχών. Σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, το οποίο προβλέπεται ρητώς στο άρθρο 60, παράγραφος 4, του κανονισμού 2016/679, το ζήτημα ως προς το οποίο δεν έχει επιτευχθεί συναίνεση πρέπει να υποβληθεί από την επικεφαλής εποπτική αρχή στον μηχανισμό συνεκτικότητας, που καταλήγει σε δεσμευτική απόφαση του ΕΣΠΔ, όπως προκύπτει από την ως άνω διάταξη.

61 Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι μια τέτοια έλλειψη συναίνεσης μπορεί να επιλυθεί μέσω του εθνικού δικαστικού ελέγχου. Υπενθυμίζει ότι το άρθρο 58, παράγραφος 4, και η αιτιολογική σκέψη 141 του κανονισμού 2016/679 αναφέρουν ότι η έρευνα υπόκειται σε αποτελεσματικό δικαστικό έλεγχο.

62 Ασφαλώς, εάν το ΕΣΠΔ δεν ήταν σε θέση να επιλύσει ένα ζήτημα σχετικά με το πεδίο της ανάλυσης που διενεργήθηκε από την επικεφαλής εποπτική αρχή, το εθνικό δικαστήριο θα μπορούσε να παρέμβει σχετικά. Εντούτοις, ο κανονισμός 2016/679 προβλέπει ότι τα ζητήματα που ανακύπτουν στο πλαίσιο σχετικής και αιτιολογημένης ένστασης από ενδιαφερόμενη εποπτική αρχή, κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 24, του εν λόγω κανονισμού, επιλύονται στο πλαίσιο των μηχανισμών συνεργασίας και, κατά περίπτωση, συνεκτικότητας μεταξύ των εποπτικών αρχών. Όπως όμως αναλύθηκε ανωτέρω, ζήτημα που αφορά το πεδίο της ανάλυσης και, ενδεχομένως, το πεδίο της έρευνας που διεξάγει η επικεφαλής εποπτική αρχή μπορεί να έχει ως συνέπεια την υποβολή σχετικής και αιτιολογημένης ένστασης υπό την προαναφερθείσα έννοια. Κατά συνέπεια, η δυνατότητα προσφυγής στο εθνικό δικαστήριο σχετικά με ζήτημα τέτοιας φύσεως, η οποία εξάλλου δεν θα ήταν κατ' ανάγκην ευχερής για καταγγέλλοντα που κατοικεί σε κράτος διαφορετικό από εκείνο της επικεφαλής εποπτικής αρχής, δεν μπορεί να συνεπάγεται ότι οι συνεχιζόμενες διαφωνίες μεταξύ των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών επί των ζητημάτων για τα οποία διατυπώθηκαν σχετικές και αιτιολογημένες ενστάσεις δεν μπορούν να επιλυθούν εντός του ΕΣΠΔ.

63 Από τις σκέψεις 55 έως 62 ανωτέρω προκύπτει ότι η εξέταση των σκοπών του κανονισμού 2016/679 επιβεβαιώνει επίσης την ανωτέρω γραμματική ανάλυση.

[*παραλειπόμενα*]

Επί των επιχειρημάτων που αντλούνται από τους όρους απονομής αρμοδιότητας σε όργανο της Ένωσης, από τα χαρακτηριστικά του δικαστικού ελέγχου που ασκείται σε εθνικό επίπεδο και από την ανεξαρτησία των εποπτικών αρχών που είναι επιφορτισμένες με την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα

65 Πρώτον, η προσφεύγουσα εκτιμά, κατ' ουσίαν, ότι οι αρχές που διέπουν την απονομή αρμοδιότητας σε όργανο της Ένωσης δεν επιτρέπουν την ερμηνεία του κανονισμού 2016/679 υπό την έννοια που συνάγεται από τις προηγούμενες αναλύσεις, ήτοι υπό την έννοια ότι ο κανονισμός αυτός απονέμει την επίμαχη αρμοδιότητα στο ΕΣΠΔ.

66 Η προσφεύγουσα παραπέμπει στο άρθρο 5 ΣΕΕ για να υπενθυμίσει ότι η Ένωση μπορεί να ενεργεί μόνον εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων που της έχουν απονεμηθεί. Η αρχή αυτή ισχύει τόσο για τα θεσμικά όργανα όσο και για τα λοιπά όργανα της Ένωσης, όπως το ΕΣΠΔ. Επιπλέον, τα λοιπά όργανα υπάγονται στο «δόγμα Meroni» που απορρέει από την απόφαση της 13ης Ιουνίου 1958, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής (9/56, EU:C:1958:7), η οποία έχει εφαρμογή στα λοιπά όργανα της Ένωσης, όπως έκρινε το Δικαστήριο σχετικά με την Ευρωπαϊκή Αρχή Κινητών Αξιών και Αγορών (ΕΑΚΑΑ) με την απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2014, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (C-270/12, EU:C:2014:18, σκέψεις 53 και 54). Το δόγμα Meroni επιβάλλει οι εξουσίες των λοιπών οργάνων της Ένωσης να οριοθετούνται επακριβώς και να υπόκεινται σε δικαστικό έλεγχο υπό το πρίσμα των σκοπών που έχουν καθοριστεί για το οικείο όργανο. Ειδικότερα, στη σκέψη 45 της δεύτερης ως άνω απόφασης, διαπιστώθηκε ότι η εξετασθείσα στην υπόθεση εκείνη εξουσία της ΕΑΚΑΑ, η οποία τελικώς επιβεβαιώθηκε από το Δικαστήριο, πλαισιωνόταν από διάφορα κριτήρια και προϋποθέσεις που οριοθετούσαν το πεδίο δράσης της εν λόγω αρχής. Με την απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, FBF (C-911/19,

EU:C:2021:599, σκέψεις 67 και 75), σχετικά με την Ευρωπαϊκή Αρχή Τραπεζών (ΕΑΤ), το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι η εξουσία ενός οργάνου της Ένωσης πρέπει να προβλέπεται ρητώς από τον νομοθέτη και ότι ο δικαστικός έλεγχος της εξουσίας αυτής πρέπει να είναι αυστηρός.

67 Συγκεκριμένα, οι ως άνω αρχές που εφαρμόζονται στη νομολογία αφορούν το ΕΣΠΔ, το οποίο ιδρύθηκε ως όργανο της Ένωσης με το άρθρο 68 του κανονισμού 2016/679.

68 Επομένως, πρέπει κατ' αρχάς να εξακριβωθεί εάν από την ερμηνεία που έγινε δεκτή ανωτέρω στην παρούσα απόφαση μπορεί να συναχθεί ότι η άσκηση της εξουσίας του ΕΣΠΔ, όταν επιβάλλει σε επικεφαλής εποπτική αρχή να διευρύνει την ανάλυσή της και, ενδεχομένως, την έρευνά της, «εντάσσεται σε ένα πλαίσιο κριτηρίων και προϋποθέσεων τα οποία οριοθετούν το πεδίο δράσε[ώς του]», όπως διαπίστωσε το Δικαστήριο όσον αφορά την εξουσία της ΕΑΚΑΑ η οποία αμφισβητήθηκε στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2014, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (C-270/12, EU:C:2014:18).

69 Συναφώς, όπως προκύπτει από το άρθρο 65, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 2016/679, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, σημείο 24, του εν λόγω κανονισμού, η εξουσία αυτή περί επιβολής σε επικεφαλής εποπτική αρχή της υποχρέωσης να διευρύνει την ανάλυσή της και, ενδεχομένως, την έρευνά της μπορεί να ασκηθεί μόνον μετά την υποβολή, από ενδιαφερόμενη εποπτική αρχή, σχετικής και αιτιολογημένης ένστασης κατά του σχεδίου απόφασης της επικεφαλής εποπτικής αρχής για την επίμαχη υπόθεση, σχετικά με την έλλειψη ανάλυσης μιας πτυχής του ζητήματος ως προς «την ύπαρξη παράβασης του [κανονισμού 2016/679] ή ως προς τη συμφωνία με τον [ίδιο] κανονισμό της προβλεπόμενης ενέργειας σε σχέση με τον υπεύθυνο επεξεργασίας ή τον εκτελούντα την επεξεργασία» ένσταση η οποία καταδεικνύει «σαφώς τη σημασία των κινδύνων που εγκυμονεί το σχέδιο απόφασης όσον αφορά τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις ελευθερίες των υποκειμένων των δεδομένων και, κατά περίπτωση, την ελεύθερη κυκλοφορία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα εντός της Ένωσης».

70 Επιπλέον, δυνάμει του άρθρου 65, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 2016/679, η άσκηση της προαναφερθείσας εξουσίας προϋποθέτει ότι, εντός του ΕΣΠΔ, πλειοψηφία δύο τρίτων, ή τουλάχιστον το ήμισυ των μελών του σε ορισμένες περιπτώσεις, μεταξύ των οποίων –σε ενδεχόμενο ισοψηφίας– και ο πρόεδρος, έχουν, κατ' ουσίαν, εγκρίνει τη σχετική και αιτιολογημένη ένσταση και τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί σε αυτήν. Ως εκ τούτου, σημαντικός αριθμός εποπτικών αρχών πρέπει να επιβεβαιώνει την έλλειψη ή την ανεπάρκεια ανάλυσης μιας σημαντικής πτυχής της επίμαχης υπόθεσης και να συμφωνούν ως προς τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί από την επικεφαλής εποπτική αρχή για την αντιμετώπιση της ως άνω κατάστασης. Συναφώς, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι το ίδιο το ΕΣΠΔ αποτελείται από σημαντικό αριθμό ανεξάρτητων αρχών ειδικευμένων στον τομέα αυτόν και, κατά συνέπεια, ότι η εντός του πλαισίου του συγκλίνουσα γνώμη της πλειονότητας των εν λόγω αρχών παρέχει εγγυήσεις όσον αφορά την άσκηση της εξουσίας αυτής. Εξάλλου, μολονότι η έννοια της «σχετικής και αιτιολογημένης ένστασης», η οποία υπομνήσθηκε στη σκέψη 69 ανωτέρω, καταλείπει ασφαλώς περιθώριο εκτίμησης, ιδίως προκειμένου να καθοριστεί κατά πόσον υφίσταται παράβαση του κανονισμού 2016/679 από τον οικείο υπεύθυνο επεξεργασίας ή εκτελούντα την επεξεργασία ή κατά πόσον η πτυχή αυτή πρέπει να εξεταστεί προκειμένου να διαπιστωθεί τυχόν παράβαση, ωστόσο, τα εν λόγω ζητήματα παραπέμπουν σε συγκεκριμένους νομικούς κανόνες που περιλαμβάνονται στον κανονισμό, εξ ου και δεν είναι δυνατή η άσκηση «ευρείας εξουσίας εκτίμησης».

71 Συνοψίζοντας, όσον αφορά το ζήτημα της οριοθέτησης της εξουσίας του ΕΣΠΔ, την οποία αμφισβητεί η προσφεύγουσα, διαπιστώνεται, αφενός, ότι η εξουσία αυτή ασκείται μόνον σε περίπτωση σαφώς προσδιορισθείσας ανεπάρκειας στην ανάλυση εκ μέρους της επικεφαλής

εποπτικής αρχής κατά τον χειρισμό της υπόθεσης, η οποία μπορεί να έχει σημαντικές συνέπειες, όπως προκύπτει από τον ορισμό της σχετικής και αιτιολογημένης ένστασης του άρθρου 4, σημείο 24, του κανονισμού 2016/679, και, αφετέρου, ότι η εν λόγω εξουσία απορρέει από τη συλλογική εκτίμηση των εποπτικών αρχών που απαρτίζουν το ΕΣΠΔ, η οποία εκφράζεται υπό τους όρους που επισημάνθηκαν στη σκέψη 70 ανωτέρω.

72 Όσον αφορά το ζήτημα εάν η επίμαχη εξουσία προβλέπεται «ρητώς» από τον νομοθέτη, υπογραμμίζεται ότι το επίρρημα «ρητώς» καθώς και τα επιρρήματα «κατηγορηματικώς» και «σαφώς», τα οποία είναι συνώνυμα και παραπέμπουν αντιστοίχως στα επίθετα «ρητός», «κατηγορηματικός» και «σαφής», σημαίνουν ότι δεν υπάρχει αμφιβολία ως προς το περιεχόμενο αυτού που εκφράζεται. Πλην όμως, από τη γραμματική, συστηματική και τελολογική ερμηνεία που πραγματοποιήθηκε ανωτέρω προκύπτει ότι δεν χωρεί αμφιβολία ως προς το ότι το ΕΣΠΔ διαθέτει την επίμαχη αρμοδιότητα και, επομένως, ως προς το ότι η αρμοδιότητα αυτή προβλέπεται ρητώς από τον νομοθέτη. Επισημαίνεται ότι, στην απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, FBF (C-911/19, EU:C:2021:599), σχετικά με την ΕΑΤ, οι κατευθυντήριες γραμμές της εν λόγω αρχής ως προς τις οποίες αμφισβητήθηκε κατά πόσον είχε την αρμοδιότητα να τις εκδώσει αφορούσαν «τις ρυθμίσεις επίβλεψης και διακυβέρνησης προϊόντων λιανικής τραπεζικής». Κανένα από τα νομοθετικά κείμενα που ίσχυαν για την αρχή αυτή δεν ανέφερε εναργώς ότι η αρχή αυτή μπορούσε να εκδώσει κατευθυντήριες γραμμές επί του ως άνω θέματος. Κατόπιν ανάλυσης του συνόλου των νομοθετικών κειμένων, ήτοι του κανονισμού περί σύστασης της ΕΑΤ, που προέβλεπε γενικώς την αρμοδιότητά της περί έκδοσης κατευθυντήριων γραμμών για συγκεκριμένους σκοπούς, καθώς και διαφόρων οδηγιών που αφορούσαν τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και προϊόντα, το Δικαστήριο έκρινε ότι οι επίμαχες κατευθυντήριες γραμμές ενέπιπταν στην αρμοδιότητα αυτή.

73 Επιπλέον, διαπιστώνεται ότι η άσκηση της εξουσίας του ΕΣΠΔ να υποχρεώσει επικεφαλής εποπτική αρχή να διευρύνει την ανάλυσή της και, εάν κριθεί αναγκαίο, την έρευνά της υπόκειται σαφώς σε δικαστικό έλεγχο. Βεβαίως, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα επέλεξε να αμφισβητήσει τις προσβαλλόμενες διατάξεις αποκλειστικά και μόνον λόγω της προβαλλόμενης αναρμοδιότητας του ΕΣΠΔ, χωρίς να θέσει εν αμφιβόλω τη συγκεκριμένη εκτίμησή του επί των ενστάσεων που διατύπωσαν ορισμένες εποπτικές αρχές σε σχέση με τα σχέδια αποφάσεών του, εκτίμηση η οποία και οδήγησε στη θέσπιση των εν λόγω διατάξεων. Ωστόσο, εντός των ορίων των λόγων που προβάλλονται ενώπιόν του, ο δικαστής της Ένωσης είναι σε θέση να ελέγξει την ουσιαστική νομιμότητα τέτοιων διατάξεων σε συνάρτηση προς τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υπόθεσης. Ειδικότερα, δύναται, σε πρώτο στάδιο, να εξακριβώσει εάν το ΕΣΠΔ, θεσπίζοντας διατάξεις τέτοιας φύσεως, έδωσε πράγματι συνέχεια σε σχετική και αιτιολογημένη ένσταση εποπτικής αρχής, κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 24, του κανονισμού 2016/679. Σε δεύτερο στάδιο, δύναται να ελέγξει τη νομιμότητα της ίδιας της ουσίας των διατάξεων αυτών με τις οποίες δίδονται οδηγίες στις εποπτικές αρχές.

74 Ένα τέτοιο είδος δικαστικού ελέγχου είναι «αυστηρό», κατά την έννοια της απόφασης της 15ης Ιουλίου 2021, FBF (C-911/19, EU:C:2021:599, σκέψη 67). Πράγματι, ο αρμόδιος για τον έλεγχο της νομιμότητας δικαστής δεσμεύεται, γενικώς, από τα καθήκοντά του αλλά και από τους κανόνες της διαδικασίας, ο δε έλεγχός του είναι κατ' ανάγκην αυστηρός, εάν εκπληρώνει ορθώς τα καθήκοντά του στο πλαίσιο των κανόνων αυτών. Επί ζητημάτων ουσίας, ανάλογα μάλιστα με το περιθώριο εκτίμησης που διαθέτει ή όχι ο συντάκτης της προσβαλλόμενης πράξης, ο αρμόδιος για τον έλεγχο της νομιμότητας δικαστής ασκεί είτε συνήθη έλεγχο (κατ' αρχήν όσον αφορά τις νομικές πτυχές, τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών και τις περιπτώσεις δέσμιας αρμοδιότητας) είτε περιορισμένο έλεγχο (κατ' αρχήν σε σχέση με περίπλοκες τεχνικές πτυχές ή όταν η αρχή διαθέτει περιθώριο εκτίμησης, περιπτώσεις στις οποίες ο δικαστής απλώς συνάγει

τις έννομες συνέπειες που απορρέουν από πρόδηλη πλάνη εκτίμησης) [πρβλ. κατ' αναλογίαν, όσον αφορά τον έλεγχο του εθνικού δικαστή επί των αποφάσεων των εθνικών αρχών στον τομέα της προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2023, SCHUFA Holding (Πτωχευτική απαλλαγή), C-26/22 και C-64/22, EU:C:2023:958, σκέψεις 68 και 69].

75 Από τις σκέψεις 67 έως 74 ανωτέρω προκύπτει ότι οι όροι απονομής αρμοδιότητας σε όργανο της Ένωσης δεν αντιτίθενται στην ανάλυση που προηγήθηκε στην παρούσα απόφαση.

76 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προβάλλει διάφορους λόγους για να καταδείξει ότι τα εθνικά δικαστήρια αποτελούν το «αρμόδιο δικαστήριο» για την εξέταση των διαφορών που αφορούν την έρευνα, ήτοι ότι είναι τα πλέον κατάλληλα για να το πράξουν.

77 Εντούτοις, όπως εκτέθηκε στη σκέψη 62 ανωτέρω, ο νομοθέτης της Ένωσης επέλεξε να επιλύονται στο πλαίσιο του μηχανισμού συνεκτικότητας εντός του ΕΣΠΔ οι συνεχιζόμενες διαφωνίες μεταξύ των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών όσον αφορά το πεδίο της ανάλυσης μιας υπόθεσης και, ενδεχομένως, το πεδίο της έρευνας που διεξάγεται σε σχέση με αυτή. Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα με τα οποία η προσφεύγουσα επιδιώκει να καταδείξει ότι τα εθνικά δικαστήρια αποτελούν το «αρμόδιο δικαστήριο» για την εξέταση των διαφορών που συνδέονται με την έρευνα είναι αλυσιτελή.

78 Επισημαίνεται περαιτέρω, στο μέτρο που τόσο ο εθνικός δικαστής όσο και το ΕΣΠΔ ενδέχεται να κληθούν να αποφανθούν επί του πεδίου της ανάλυσης και της έρευνας, ότι, στον τομέα εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ, όπου οι ευθύνες κατανέμονται επίσης και σε εθνικό επίπεδο και σε επίπεδο Ένωσης προκειμένου να εφαρμοστεί μια πολιτική της Ένωσης, στη νομολογία του Δικαστηρίου έχουν διατυπωθεί ορισμένες αρχές για τον συντονισμό της δράσης των εθνικών δικαστηρίων και της οντότητας της Ένωσης που είναι επιφορτισμένη με τη διασφάλιση της συνοχής στην εφαρμογή της εν λόγω πολιτικής, ήτοι της Επιτροπής (αποφάσεις της 28ης Φεβρουαρίου 1991, Δηλιμίτης, C-234/89, EU:C:1991:91, και της 14ης Δεκεμβρίου 2000, Masterfoods και HB, C-344/98, EU:C:2000:689). Μολονότι δεν αποκλείεται, κατ' εφαρμογήν των ως άνω αρχών, ο εθνικός δικαστής να κρίνει προτιμότερο να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία, εν αναμονή απόφασης της αρμόδιας οντότητας της Ένωσης, ή να δεσμεύεται από την εν λόγω απόφαση, σε περίπτωση που μεσολάβησε η έκδοσή της, εκτός εάν αμφιβάλλει για το κύρος της και ζητήσει από το Δικαστήριο, στο πλαίσιο προδικαστικής παραπομπής, την κρίση του επ' αυτού, οι καταστάσεις αυτές είναι συμφυείς με έναν τέτοιο καταμερισμό ευθυνών και με την ανάγκη διασφάλισης, στο σύνολο της Ένωσης, συνοχής κατά την εφαρμογή της οικείας πολιτικής.

79 Πρέπει επίσης να προστεθεί ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει, τρίτον, η προσφεύγουσα, δεσμευτική απόφαση του ΕΣΠΔ, εκδοθείσα βάσει του άρθρου 65 παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2016/679, η οποία την υποχρεώνει να διευρύνει την ανάλυση και την έρευνά της, δεν θέτει υπό αμφισβήτηση την ικανότητά της να ιεραρχεί την εκπλήρωση των διαφόρων καθηκόντων της ως ανεξάρτητης αρχής, ιεράρχηση της οποίας ο έλεγχος εμπίπτει αποκλειστικώς στον εθνικό δικαστή. Ούτε θέτει υπό αμφισβήτηση, γενικότερα, την ανεξαρτησία της, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 39, ΣΕΕ, στο άρθρο 16, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και στο άρθρο 8, παράγραφος 3, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

80 Πράγματι, αφενός, είτε με δική της πρωτοβουλία, κατά το στάδιο της συνεργασίας μεταξύ των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών κατόπιν σχετικών παρεμβάσεων των ομολόγων της είτε μετά από μια τέτοια δεσμευτική απόφαση, εάν η επικεφαλής εποπτική αρχή κληθεί να συμπληρώσει

την ανάλυση και την έρευνά της σχετικά με μια υπόθεση, δεν υποχρεούται να το πράξει αμέσως, κατά προτεραιότητα σε σχέση με τα λοιπά καθήκοντά της, Μπορεί, για παράδειγμα, να αναγγείλει ότι ένα πρώτο σχέδιο απόφασης ή μια πρώτη απόφαση που θα εκδώσει αφορά μέρος μόνον των ζητημάτων που ανακύπτουν στην επίμαχη υπόθεση και ότι θα συνεχίσει σε μεταγενέστερο στάδιο τις αναλύσεις και την έρευνά της.

81 Μόνον υπό τις περιστάσεις που προβλέπονται στο άρθρο 66 του κανονισμού 2016/679, όταν άλλη ενδιαφερόμενη εποπτική αρχή θεωρεί ότι υπάρχει επείγουσα ανάγκη παρέμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων και των ελευθεριών των υποκειμένων των δεδομένων, μπορεί μια επείγουσα δεσμευτική απόφαση του ΕΣΠΔ να υποχρεώσει την επικεφαλής εποπτική αρχή να επανεξετάσει χωρίς καθυστέρηση τις προτεραιότητές της προκειμένου να χειριστεί μια υπόθεση. Επομένως, ο νομοθέτης προέβλεψε τη δυνατότητα αυτή μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Συγκεκριμένα, οι δεσμευτικές αποφάσεις 3/2022, 4/2022 και 5/2022 δεν εκδόθηκαν βάσει του ως άνω άρθρου 66 και, κατά συνέπεια, δεν επέβαλλαν στην προσφεύγουσα σειρά προτεραιότητας μεταξύ των διαφόρων καθηκόντων της.

82 Αφετέρου, οι διατάξεις του πρωτογενούς δικαίου τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα δεν συνεπάγονται απόλυτη ανεξαρτησία, υπό την έννοια της απουσίας οποιουδήποτε ελέγχου, των αρχών των κρατών μελών που είναι κατά κύριο λόγο αρμόδιες για τη διασφάλιση της εφαρμογής των κανόνων σχετικά με την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Οι διατάξεις αυτές αναφέρουν μόνον ότι ο έλεγχος της τήρησης των ως άνω κανόνων ανατίθεται σε ανεξάρτητες αρχές και, ως εκ τούτου, ουδόλως εμποδίζουν ένα σύστημα αμοιβαίου ελέγχου μεταξύ ανεξάρτητων αρχών, όπως είναι οι μηχανισμοί συνεργασίας και συνεκτικότητας που προβλέπονται στον κανονισμό 2016/679, ούτε βεβαίως εμποδίζουν τον δικαστικό έλεγχο των αποφάσεων που λαμβάνουν οι διάφορες εμπλεκόμενες αρχές. Καθοριστικής σημασίας εν προκειμένω είναι η ανεξαρτησία ακριβώς εκείνων που ελέγχουν τους φορείς ελέγχου. Τούτο ισχύει στην περίπτωση του ΕΣΠΔ, δεδομένου ότι αποτελείται από τις εποπτικές αρχές των κρατών μελών και τον Ευρωπαίο Επόπτη Προστασίας Δεδομένων, ο οποίος είναι ο ίδιος ανεξάρτητη αρχή έναντι των θεσμικών οργάνων και των λοιπών οντοτήτων της Ένωσης που εποπτεύει.

[*παραλειπόμενα*]

Επί των δικαστικών εξόδων

84 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του ΕΣΠΔ.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει τις προσφυγές στις υποθέσεις T-70/23, T-84/23 και T-111/23.

2) Καταδικάζει την Data Protection Commission στα δικαστικά έξοδα.

Porchia Jaeger Madise

Nihoul Verschuur

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Ιανουαρίου 2025.

(υπογραφές)